

foreslaaede Toldsatser, at der ogsaa herigennem tilføjes den danske Sukkerindustri den største Skade. Til Forstaaelse heraf, saavel som af det foran anførte, vil det være nødvendigt at gaa ind paa en nærmere Forklaring af Regeringsforslagenes Indhold og Rækkevidde.

Efter Regeringsforslaget skal Sukkerets Kvalitet bedømmes efter et andet System — ikke længere udelukkende efter Farve (Amsterdammer Standard Numre) men efter Polarisation (en Prøve, der gaar ud paa at fastsætte, hvormange Procent rent Sukker, der er i Varen) — men de forskellige Sukkersorter fordeles ligesom nu i 3 Grupper, og det er aabenbart Hensigten, at disse 3 Grupper i Hovedsagen skulle falde sammen med de nugældende Positioner 227, 228 og 229. Dette kan ogsaa siges om den 1ste Gruppe (Forslagets Løbe-Nr. 203), der indbefatter raffineret Sukker (Kandis, Melis og lignende), hvorfor Indførselstolden er sat til 10 Øre pr. Kilogram — nu er den 12 Øre —. Anderledes med den 2den Gruppe (Løbe-Nr. 204) som for Konsumsukkers Vedkommende ganske vist fastsætter en Indførselstoldsats, der er 1 Øre pr. Kilogram højere end den nuværende Pos. 228; men samtidig udvides denne Gruppe til at omfatte alle Sukkere der polarisere fra 94 indtil 98 pCt., hvorved de lyse udenlandske Konsumsukkere over Nr. 18 faktisk faa en Nedsættelse af 5 Øre pr. Kilogram, medens Afgiften for det tilsvarende danske Produkt, det saakaldte danske Puddersukker, kun nedsættes med ca. 1 Øre pr. Kilogram. Den nu bestaaende Beskyttelse paa den største Afsætningsartikel, Dansk Puddersukker, nedsættes altsaa med ca. 4 Øre pr. Kilogram (nøjagtig 3,86 Øre). Foruden disse to Beskyttelsesnedsættelser, der med de sidste Aars Afsætning for Øje ville andrage et Beløb af ca. 1³/₄ Million Kroner, indeholder Bestemmelserne for den 3die Toldsats (Løbe-Nr. 205) den Forandring fra den nugældende Pos. 229, at den omfatter alle Sukkere, der polarisere 94 pCt. og derunder, medens Indførselen ifølge Pos. 229 er begrændset til Amsterdammer Standard Prøven Nr. 9. Ved denne Forandring vil Sukkere af en Lyshed svarende til Amsterdammer Standard Prøven Nr. 16 fremtidig kunne indføres til 4 Øre, medens disse Sukkere nu maa betale 6 Øre pr. Kilogram, og der findes ingen lavere Afgift for dansk Sukker end 4 Øre pr. Kilogram, saa at hele denne store Gruppe fremmede Konsum Varer er ganske ligestillede med det indenlandske Produkt, og dette sidste er altsaa berøvet enhver Beskyttelse. Betydningen heraf lader sig ikke udregne i Tal, men er simpelthen fuldstændig Ruin for den danske Sukkertilvirkning. For Sukker til Raffinaderibrug under dette Løbe-Nr. bliver Beskyttelsen endogsaa negativ, idet der efter Toldlovsforslaget skal erlægges mindre Told (4 Øre pr. Kilogram) for indført Sukker, end der skal erlægges i Afgift (5,2 Øre pr. Kilogram) for dansk tilvirket Sukker af samme Kvalitet, altsaa en Fordel for udenlandsk Sukker af 1,2 Øre pr. Kilogram.

Med Hensyn til Forandringerne i Forslagets Bestemmelser om den indenlandske Afgift er Resultatet hovedsagelig omtalt i det ovenstaaende; de bestaa i en Forhøjelse af Afgiften for hvidt Sukker (over 98 pCt. Polarisation) af ca. 1/2 Øre pr. Kilogram og for Raasukker til Raffinaderibrug af fra ca. 3/4 til ca. 1¹/₄ Øre pr. Kilogram, medens Afgiften for Raasukker til Konsum er nedsat med 1/2 Øre pr. Kilogram.

Til denne Redegørelse om Betydningen af de forelagte Lovforslag skulle vi til Slutning give nogle almindelige Meddelelser angaaende Brysseler-Konventionen. Vi skal da genkalde i Erindringen, at Brysseler-Konventionen yder Konventionslandene et ubetinget Værn mod Import af præmierede Sukkere og endvidere tillader en højere Beskyttelse (Surtaxe), naar det skønnes, at fremmed Import vanskeliggør det for den indenlandske Industri at bevare det indenlandske Marked.

Med hvad vi hovedsagelig vil gøre opmærksom paa er det skrøbelige Grundlag, hvorpaa hele Konventionen hviler. Som før nævnt, Konventionen er tvungen igennem ved et engelsk Magtsprog mod de andre Magters Ønske; men det var en konservativ engelsk Regering, der udstedte dette Magtsprog for at beskytte Englands Sukkeraffinaderier og særlig Englands Sukkerproducerende Kolonier; hele Englands liberale, frihandelsvenlige Parti var imod Konventionen, idet det betragtede de ved Udlandets Præmier fremkaldte billige Sukkerpriser som et gennem den engelske Frihandel tilvejbragt Gode for England.

Nu er som bekendt den konservative engelske Regering styrtet, og de Liberale sidde ved Roret, og det maatte da paa Forhaand antages, at disse — i Overensstemmelse med deres stærke Frihandelsanskuelser — maatte søge at faa Konventionen ophævet.